

jeg såmænd selv en gang imellem i tvivl om. Jeg er ikke sikker på, at det er den lykkelige vej at gå, men det er en anden side af sagen.

(Kort bemærkning).

Tove Videbæk (KRF):

Til fru Margrete Auken: Det er korrekt, at etik ikke bare handler om selvbestemmelse, men det er jo heller ikke det, vi taler om her. Vi taler om, at etik handler om at vise respekt for et andet menneskes beslutning.

Vi taler om at vise respekt for de pårørende, de efterladte, tage hensyn til dem, tage hensyn til dem ved at lette byrden for dem. De er i en meget vanskelig situation. Vi vil gerne lette byrden for dem, så de ikke skal tvinges til at beslutte, til at stå i et valg. Vi vil gerne lette byrden for dem, så de ikke skal beslutte på vegne af afdøde eller døende. Vi vil gerne lette byrden for dem, så de ikke skal risikere at blive uenige i familien, fordi nogle mener det ene, og nogle mener det andet. Beslutningen er taget, så de kan sætte sig og være sammen omkring den afdødes leje og give rum for deres sorg.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Ministeren har ret til at få ordet, hvis han ønsker det med det samme, sådan er reglerne.

Sundhedsministeren (Carsten Koch):

Det, der kalder mig op, er blot nogle af de bemærkninger, som fru Tove Videbæk førte frem, hvor jeg har meget vanskeligt ved at se, hvilke problemer der løses ved den konstruktion, som fru Tove Videbæk beskriver. Hvis det, fru Tove Videbæk siger, er, at ved at få denne her regel igennem om, at de pårørende ikke kan nedlægge veto, slipper de pårørende for at tage stilling i en meget ubehagelig situation.

Jamen lige præcis konsekvensen af det er jo, at man så påfører personalet på sygehuset den meget ubehagelige beslutning om at gå ind og effektuere den afdødes ønske i konflikt med de efterladte, med de pårørende. Vil det ikke være en særdeles traumatisk oplevelse for de pårørende? Jeg kan bare ikke se, at den konstruktion, som fru Tove Videbæk beskriver, løser noget som helst problem.

Mit grundlæggende synspunkt på forslaget er, at det intet problem løser. Det er ganske få tilfælde, vi taler om, men lad os nu tale om de tilfælde. Hvad er det så man løser? Ja, man tvinger sundhedspersonale til at effektuere afdødes sidste ønske, som i visse situationer

kan være lodret i strid med de efterladtes, og så påtvinger man altså sundhedspersonalet at gå ind, skære igennem og tvinge de efterladte til at acceptere den afdødes sidste vilje.

Hvad er det for nogle situationer? Er de yndefulde? Vil det være nogle, som de efterladte vil være tilfredse med? Man løser intet problem med det her. Jeg mener kun, der er én vej, og det er at sige, at hvis man vil donere sine organer, så hører det med til den beslutning at tage en meget dybtliggende diskussion med sine pårørende, så man kan være klar over, at det altså er en beslutning, man træffer i fællesskab. Alt andet er skrivebordskonstruktioner, som intet har med den konkrete virkelighed at gøre.

Margrete Auken (SF):

Fru Tove Videbæk sagde, at selvbestemmelse kun er en del af det. Nej, selvbestemmelse er slet ikke en del af det. Selv beslutninger, der tilsyneladende berører én meget, hvis det er etik, vi snakker, drejer sig kun om, hvad de gør ved andre mennesker. Man kan gøre noget, der kan være dumt over for én selv, ens lykke, og hvad ved jeg. Det er ikke uetisk at gøre noget, der skader én selv. Derfor hører det med i det, at hvis vedkommende har modsat sig at være organdonor, så respekterer vi de ønsker. Det gør vi jo, og det er der ingen diskussion om.

Jeg har det på samme måde, hvis folk har modsat sig en kirkelig begravelse. Det kunne da ikke falde mig ind ikke at respektere det, heller ikke hvis det er de efterladtes ønske. Det kunne det altså faktisk ikke. Det skal respekteres i den situation.

Men her står vi over for, at man vil gøre noget ved nogen, ved en person, hvor familien siger: Det her kan vi ikke holde til.

Jeg tror virkelig, som sundhedsministeren sagde, at man skal sikre sig, at man får meget bedre samtaler om det, og der vil jeg godt føje til, at hvis vi ind i det drager en samtale om, hvordan den situation kan blive, så bliver den ikke så forfærdelig. Jeg ved, at mange er meget tilbage for det for ikke at udsætte deres pårørende for i givet fald at skulle være med til noget, som er oprivende, og efter mange af de historier, som jeg har fået, om, hvordan det er foregået, ville jeg ikke ønske mine pårørende at komme i en sådan situation.

Jeg ved, det har holdt mange tilbage, så de siger: Det kan jeg ikke påføre min familie. Det er i forvejen forfærdeligt, og så pludselig kommer de hu hej, vilde dyr, og tjubang, og så skal de